

Til sit Forslag maa Retsplejeudvalget knytte et vist Forbehold, for saa vidt angaar Afstemningen i Straffesager.

Under den nu gældende Ordning, hvor Højesterets Afgørelse ogsaa omfatter Bedømmelse af Bevisernes Vægt, vilde det formentlig være meget uheldigt, f. Eks. i Frifindelsesdomme, at oplyse, at et relativt stort Mindretal havde voteret for Domfældelse, idet en saadan Dom vilde minde stærkt om de Frifindelser for videre Tiltale, der afskaffedes ved Lov 3. April 1868 § 5, og i kondemnatoriske Domme at meddele, at et betydeligt Mindretal havde stemt for Frifindelse eller en væsentlig Strafnedsættelse, bl. a. fordi det vanskeligt vilde kunne undgaas, at Administrationen overfor fremkomne Ansøgninger om Benaadning maatte acceptere den saaledes for Dagen lagte Tvivl, hvoraf Følgen vilde blive, at Mindretallets og ikke Flertallets Opfattelse praktisk talt blev det afgørende for tiltaltes Skæbne. Retsplejeudvalget vilde derfor med den gældende Ordning for Øje bestemt fraraade, at ovenstaaende Forslag kom til at omfatte Straffesager.

Som Forholdet er ordnet efter det foreliggende Forslag til Ændringer i Retsplejen, er Betænelighederne betydelig mindre, da Højesteret herefter kun kan frifinde en domfældt af Retsgrunde, med Hensyn til hvilke forekommende Dissenser er af betydelig mindre fundamental Karakter for tiltaltes Stilling og Forhold i Samfundet. De ovenanførte Betragtninger gør sig dog stadig i nogen Grad gældende, naar Talen bliver om Dissenser vedrørende Strafudmaalingen, særlig naar saadanne Dissenser er af væsentligere Art, og Betænelighederne vejer i disse Tilfælde saa meget stærkere i Vægtskaalen, som man vanskeligt vil kunne paavise Tilfælde, hvor det for Offentligheden skulde være af Betydning at blive gjort bekendt med slige Dissensers Tilstedeværelse og Indhold. Særlig kan det ogsaa anføres, at det kan forventes, at Oplysninger om, at Dissenser som de omtalte er opstaaet, for den tiltalte let vil indeholde Opfordring til at søge Dommen forandret ved Genoptagelse, hvilket paa mange Maader kan virke oprivende paa tiltalte og være generende for Domstolene.

Retsplejeudvalget finder dog ikke disse Hensyn saa afgørende, at der under Forudsætning af, at den nu foreslaaede Ordning af Højesterets Stilling til Bevisbedømmelsen bliver Lov, er Grund til at undtage Straffesager fra den foreslaaede Regel om Højesterets Voteringsmaade.

Naar Lovforslaget, i Forbindelse med Indførelse af offentlig Votering, til Løttelse for Højesteret vil ændre § 44, 1ste Stykke, saaledes, at der ved en Højesteretsdommers Forfald paa Grund af Sygdom eller Tjenestefrihed kan ske midlertidig Beskikkelse af en saadan ved Justitsministeren, kan dette paa ingen Maade tiltrædes. I § 2 er der Hjemmel for, at Præsidenten, naar det fornødne Antal af Højesteretsdommere ikke er til Raadighed i en Sag, kan tilkalde en eller flere Landsdommere. Forslaget begrænser ikke en Gang Ministerens Valgfrihed og bryder med det i § 2 indeholdte Princip om Supplering ved Rettens eget Valg, der har megen Betydning for Hævdelsen af den øverste Domstols Uafhængighed af Administrationen. Hvis en yderligere Regel om midlertidig Tilkaldelse af Højesteretsdommere skal indføres, foreslaas det derfor at lade den gaa ud paa, at Rettens Præsident tilkalder den paagældende, der maa være en af de i § 43 nævnte Personer, hvortil Beskikkelsen af Rettens Dommere i Regelen er begrænset.

C. Bærentsen.